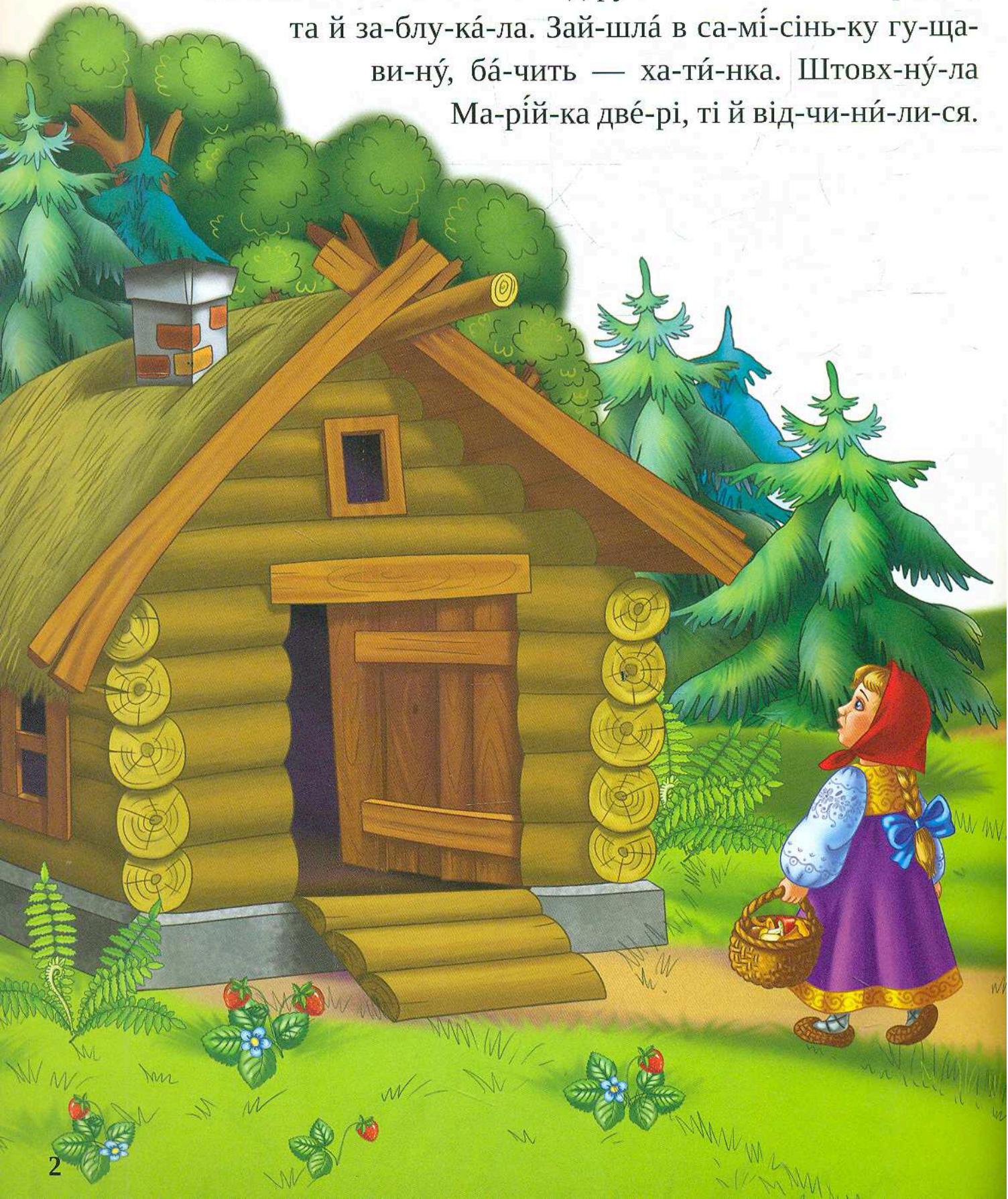

Жи-лі со-бі ді-дусь та ба-бу-ся, і бу-ла в них о-ну-ка Ма-рїй-ка.

Пі-шла во-на я-кось із по́д-руж-ка-ми в ліс по гри-бі, та й за-блу-ка-ла. Зай-шла в са-мі-сінь-ку гу-ща-ви-ну, ба-чить — ха-ті-нка. Штовх-ну-ла Ма-рїй-ка двé-рі, ті й від-чи-ні-ли-ся.

А в тій ха-тін-ці жив ве-ли-чез-ний вед-мідь. По-вер-ну́в-ся він у-вє-че-рі, по-ба-чив Ма-рїй-ку і зра-дів.

— А-га́, — ка́-же, — жи́-ти-меш зі мно́-ю! Піч то-пі-ти-меш, ка́-шу ва-рі-ти-меш.

За-жу-рі-ла-ся Ма-рїй-ка, за-су-му-ва́-ла, та ні-чо́-го не вді-єш. Ста́-ла во-на́ у вед-ме́-дя жи́-ти. Той на ці́-лий день пі-де в ліс, а Ма-рїй-ці на-ка́-зу-є вдо́-ма бу́-ти.

